No. 1753 Zaterdag 4 Augustus 1917. 34ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Godsdienst en opvoeding.

De reinste zieleweelde der jonge Moeder schuilt in den eersten lach van haar lief kind. De jonge Vader geraakt als buiten zich zelven, als zijn eerstgeborene hem op bizondere wijze aanziet en blijk geeft zijn vader te onderscheiden van alle andere menschen. Welk een vreugde bij het jeugdig paar, als de kleine voor het eerst Papa en Mama stamelt, als het de armpjes naar hen uitstrekt, zich koestert aan het ouderhart, of in hun armen bescherming zoekt.

Een fijngevoelende opvoeder zal dien natuurlijken drang van het kind zoo vroeg mogelijk ontwikkelen en alles in het werk stellen om bij den kleine de liefde tot Vader en Moeder nog inniger, nog sterker te maken.

Maar, als het de natuurlijke verhouding geldt van den mensch tot zijn Hemelschen Vader, dan moet volgens de hooge eischen der moderne opvoeding die natuurlijke drang des harten worden onderdrukt, dan moet met de godsdienstleer worden gewacht tot de volle ontwikkeling van het verstand is bereikt.

Welk jong Ouderpaar zou er in kunnen toestemmen de eerste vrucht hunner echtelijke liefde onmiddelijk na de geboorte van hen te verwijderen en geheel buiten hen om te laten opgroeien? Hoe zouden zij ooit kunnen goedkeuren, dat eerst later op achttienjarigen leeftijd, nadat het kind zijn verhouding tot Vader en Moeder heeft begrepen, hun eerstgeborene terugkeerde naar het Ouderhuis om kennis te maken met Vader en Moeder!

Hoe onnatuurlijk, hoe harteloos, zou dat wezen.

Even onnatuurlijk en harteloos is de opvoeding van jeugdige kinderen zonder godsdienst.

God te beminnen, is het hoogste gebod, de eerste natuurplicht van ieder mensch.

Beminnen kan ook een kind. De kinderlijke liefde is de reinste.

Waarom moet die liefde aan God worden onthouden?

Waarom mag de onschuldige kleine God niet liefhebben en zich gelukkig gevoelen onder diens bescherming?

De schrijver ROUSSEAU, die de verderfelijkste theorieën omtrent de opvoeding der kinderen verkondigde, heeft onder anderen ook deze stelling verdedigd: „men mag den mensch voor zijn achttiende levensjaar niet van God en godsdienst spreken; ook dan nog is het misschien nog eer te vroeg dan te laat."

Voor hen, die den goeden God niet allereerst beschouwen als hun Schepper en Vader, van Wien zij het leven en alle goede gaven ontvangen hebben, was deze rationalistische verklaring koren op hun molen.

Het [illegible] de Ouders van den grooten last godsdienstige gevoelens aan te kweeken in het kinderhart, terwijl zij zelf hun geloof hadden verloren, of er niet naar leefden.

De vrije opvoeding viel in den smaak der z.g. vrijdenkers, en zoo werd het beginsel van JEAN JACQUES ROUSSEAU spoedig algemeen toegepast. Het treurig gevolg was natuurlijk eên algemeen meer materialistische levensopvatting en algeheele verkilling van het geestelijk leven.

De menschelijke maatschappij verloor diepte en hoogte en werd oppervlakkig. Voor den dienst van God was daar geen plaats meer; hoogstens wilde men vromelijk denken, dat er nog wel een hooger wezen bestond dan de mensch.

Maar, dat de mensch daarvan afhankelijk was, en verplicht aan dat Hooger Wezen zijn liefde te betuigen en zijn eerbied; dat de mensch geschapen was om dat Hooger Wezen te dienen; dat kwam in zijn trotschen geest niet op.

De mensch waande zich onafhankelijk door slaafs ROUSSEAU te volgen.

Maar voor de Waarheid, die waarlijk vrij maakt, sloot hij zijn oogen.

Slechts God, de Schepper, kan inwerken op onze vrijheid, zonder die te verkorten. Integendeel, juist door de richting te volgen, welke de Oneindige aangeeft, zal onze vrijheid zich nog verder uitstrekken en hoogere sfeeren bereiken.

De H. Schrift is het Boek der waarheid; daarin zijn de woorden vervat, die God zelf aan den mensch openbaarde.

Voor de Geloovigen bestaat er geen hooger gezag dan het Woord Gods, de H. Schrift.

Maar ook voor de ongeloovigen moest de Bijbel toch minstens gelden als een eerbiedwaardig boek, uit de grijze oudheid tot ons gekomen, met lessen vol levenswijsheid, door de meest verstandigen en wijsten onder de menschen daarin opgeteekend.

Het gezag van den Bijbel, slechts als gewoon menschelijk boek beschouwd, staat toren hoog uit boven het gezag van J. J. ROUSSEAU.

En wat leert de H. Schrift?

Het omgekeerde van den Franschen rationalist.

God zelf heeft vader en moeder den plicht opgelegd, hunne kinderen van hun vroegste jeugd af in de geloofswaarheden te onderrichten.

„Hebt gij kinderen, zoo onderwijst hen van hunne kindsheid af, zoolang zij op jeugdigen leeftijd zijn", zoo vermaant de H. Schrift, „onderwijst hen zonder ophouden en besteedt alle moeite daaraan."

En in het 5e boek van Mozes beveelt God zelf aan zijn uitverkoren volk:

„De voorschriften, die ik u gegeven heb, moeten blijven in uw hart, en gij zult ze overbrengen aan uwe kinderen, bij het zitten in uw huis, bij het gaan op den weg, bij het slapen gaan en bij het opstaan."

En Salomon zet de voordeelen uiteen, welke uit een vroegtijdige onderrichting der kinderen in de geloofswaarheden voortspruiten voor de ouders zelf:

„Onderwijs uw zoon, opdat gij geen aanstoot behoeft te nemen aan zijn schande. Doet gij het, dan zult gij eere door hem verwerven, roemen kunnen onder de huisgenooten en vrienden, terwijl uwe vijanden u zullen benijden. Is de vader van dien zoon gestorven, dan is hij toch als niet gestorven, want zijn evenbeeld heeft hij achter gelaten. Gedurende zijn leven heeft hij zich over hem verheugd en bij zijn dood treurt hij niet. Want hij laat achter een verdediger tegen de vijanden, die ook aan de vrienden weldaden vergelden zal."

En deze voorschriften golden niet alleen voor de Joden in het Oude Testament. De H. Paulus vermaant de christenen in Ephese: „Gij vader, voed uwe kinderen op in de vreeze en de leer des Heeren." In den tijd van den H. Gregorius van Nazianze was het gewoonte, dat de moeders bij hun eersten kerkgang het kind een Evangelieboek in de handen gaven, om door deze symbolische handeling te kennen te geven, dat zij verplicht waren, aan de haar toevertrouwde zielen den inhoud van het Evangelie over te leveren.

Ook nu nog worden er, God zij dank, vele ouders aangetroffen, die zich diep bewust zijn van den duren plicht, de hun toevertrouwde kinderen met ernst en volharding in de geloofswaarheden te onderrichten. Gelijk Johannes de Dooper optrad om getuigenis te geven van het Licht, opdat allen in het Licht zouden gelooven, zoo geven ook zij tegenover hun kinderen getuigenis van het Licht der Wereld, Christus, en voeden door voorbeeld en onderrichting hun kinderen op tot godvreezendheid en deugdzaamheid.

De eerste indrukken, die in het teere kindergemoed worden ingeprent, drukken vaak hun stempel op het geheele leven. Mochten alle ouders daar toch meer van overtuigd wezen!

Niet te vroeg kan men aanvangen de kinderen over Onzen Lieven Heer en zijn lieve heiligen te onderhouden.

En een minder goed voorbeeld der ouders kan voor het geheele leven een heilloozen invloed uitoefenen op de kinderziel, lang voordat men vaak meent, dat het onderscheidingsvermogen voldoende ontwikkeld is.

Ik zag bij een processie bewaarschoolkindertjes in witte kleedjes naast het altaar knielen en zóó aandachtig bidden, dat volwassenen er zich aan konden stichten. O, die kleinen zijn zoo goedleers voor alles wat op God betrekking heeft. Hun zieltjes zijn toch door Hem en voor Hem geschapen. Kleine opwekkingen van de zijde der ouders door woord en nog meer door voorbeeld zijn voldoende, om het jeudig hart te doen rijpen, velerlei bloesems van vroomheid en godsdienstzin, die in latere jaren overvloedige vruchten zullen voortbrengen tot eere van God en tot heil der menscheid.

Hoe onverantwoordelijk en met hoe weinig kennis van opvoedkunde handelen daarom ouders, die onder nietige voorwendsels als bijv. „de kinderen begrijpen het toch niet," „de kleintjes moeten niet zoo werktuigelijk gedrild en afgericht worden" enz., hun plicht [illegible] verwaarloozen of geheel verzuimen. Degelijke katholieke ouders luisteren niet naar [illegible] redenen, maar geven gehoor aan het woord van God [illegible] gij kinderen, zoo onderricht [illegible] van hun vroegste jeugd af!

Het godsdienstonderricht moet een eereplaats innemen in het huisgezin.

Dan zal er innerlijk geluk heerschen in dat huisgezin.

Dan zullen daaruit opgroeien deugdzame, degelijke kinderen, die als lichtende voorbeelden zullen schitteren in onzen bedorven tijd en een veredelenden invloed daarop zullen uitoefenen.

De Protestantsche Kerk te St. Eustatius.

Men schrijft ons:

De oproep, gedaan ten behoeve van kerk en pastorie der Protestantsche gemeente op het eiland St. Eustatius, heeft den blik gevestigd op een stukje kerkelijk leven, dat gewoonlijk niet op veel belangstelling mag bogen, ofschoon het toch alleszins merkwaardig is. Mede in verband met de herlevende belangstelling in onze koloniale zaken loont het de moeite een oogenblik de aandacht te schenken aan den kerkelijken toestand op een onzer kleine West-Indische eilanden.

Het zal velen onzer lezers allicht onbekend zijn geweest, dat St. Eustatius er een Protestantsche kerk op na hield. Van een Nederlandschen predikant op dat eiland hebben zij immers nimmer gehoord. Het is dan ook alweer een heel tijdje geleden, dat de laatste Nederlandsche predikant het eiland verliet. In 1861 vertrok nl. ds. W. F. H. Laret, en de door zijn vertrek ontstane vacature is nooit aangevuld.

Dit wil echter niet zeggen, dat het kerkelijke leven der Protestantsche eilanders van leiding verstoken is, laat staan geheel zou zijn afgestorven. Het jongste koloniale verlag deelt mede, dat van de 15 à 1600 inwoners 1088 Protestanten zijn, en dat in 1915 van deze 43 kinderen zijn gedoopt en 240 de Zondagschool bezochten. Vergelijkt men die getallen met die uit onze Vaderlandsche gemeenten, dan zal men spoedig bemerken, dat te dezen opzichte het verafgelegen en onbekende eiland het wint van menige welverzorgde gemeente van dezelfde grootte ten ontzent. En het[illegible] een jhr. J. O. de Jong van Beek en Donk, oud-gouverneur van Curaçao, ons in aansluiting met bovengenoemde gegevens meedeelde, geeft eveneens een indruk van bloeiend kerkelijk leven. „De bezoeker van Oranjestad, de hoofdplaats van het eiland", aldus deze zegsman, „zal veelal in de avonduren, maar zeker des Zondags, getroffen worden op zijn wandeling door de straten door de vele kerkelijke muziek en zang, die zijn ooren bereikt."

Dit kerkelijk leven heeft echter zijn eigenaardigheden, die goeddeels voortspruiten uit de bijzondere samenstelling der bevolking van zoo'n klein eiland, alsook uit de bizondere verhouding van de plaatselijke kerk tot de kerkgenootschappen en het landsbestuur in het moederland. Wie omtrent deze dingen zich eenig inzicht zal willen verschaffen, zal moeten beginnen met de geschiedenis van het eiland na te gaan. Een geschiedkundig overzicht van St. Eustatius vindt de belangstellende lezer in de Indische Mercuur van 19 Maart 1907, no. 12, waarin een rede is opgenomen, door den heer G. P. van Groll, gezaghebber van het eiland, op uitnoodiging van het Koloniaal Museum op 25 Februari 1907 te Haarlem gehouden over „het verleden, het heden en de toekomst van het eiland St. Eustatius."

Na de inbezitneming van dit eiland door de Nederlanders (plm. 1639) heeft zich aldaar reeds vroegtijdig een Nederduitsch Gereformeerde Kerk gevormd, onder leiding van predikanten uit het moederland. De gemeente was niet talrijk, doch had haar eigen kerk. Daarnaast ontstond de talrijker Methodiste gemeente en in later jaren de Roomsch Katholieke Kerk. Volgens den heer van Groll werd voor predikanten uit het moederland trouw gezorgd. In zijn opstel lezen we: „Nog in 1817 hopen ouderlingen en diakenen van het Ned. Gereformeerde Kerk, terwijl zij zich met een Episcopaalschen leeraar behielpen, dat hun een Nederlandsch predikant toegezonden zal worden." Het bleef echter bij die verwachting, en men nam zijn toevlucht na het vertrek van den Episcopaal tot den Methodisten voorganger. Later nog meermalen geuite wenschen van de gemeente vonden slechts een gehoor, doch voor niet meer dan een luttel aantal jaren, waarin de bovenvermelde dr. Laret als predikant bij de gemeente dienst deed.

De heer van Groll is over de belangstelling der Protestantsche Nederlanders jegens hun geloofsgenooten op het eiland bijster slecht te spreken, en uit het verwijt, dat, in tegenstelling met den arbeid van de Wesleyanen, die er in 1786 den grondslag voor een eigen gemeente legden, en van de Roomsch-Katholieken, die in 1841 opnieuw op het eiland een gemeente stichtten, „het Protestantsche Nederland of in het geheel niet of liever voor Afrikaansche negers dan voor slaven uit het zwarte werelddeel, onder eigen régime op het eiland ingevoerd, werkt."

De ondergang van de Ned. Gereformeerde gemeente op St. Eustatius kan echter ook aan andere invloeden worden toegeschreven dan aan gebrek aan belangstelling in het moederland. Gelijk men weet heeft koning Willem I bij de organisatie van de Indische kerken het stelsel gehuldigd, dat alle Protestanten in de koloniën zich dienen te vereenigen tot één kerk. Een koninklijk besluit van 12 November 1824 no. 110 heeft deze vereeniging voor West-Indië tot stand gebracht, in overleg met de betrokken kerkgenootschappen en na een adres der Hervormde en Luthersche gemeente op Curaçao, waarin op een dergelijke vereeniging was aangedrongen.

En zoo zijn op St. Eustatius de Ned. Gereformeerden, die trouwens voor 't meerendeel oorspronkelijk tot de Luthersche gezindte behoorden, met de Episkopalen en andere belijders van den Protestantschen godsdienst ingelijfd bij de Methodiste kerk, welker voorganger officieel door het gouvernement niet alleen sedert jaren erkend, doch ook met een vaste som gehonoreerd wordt. Men houde hierbij in het oog, dat op de Bovenwindsche eilanden het Engelsch de volkstaal is, en de bevolking derhalve voor een Engelsche prediking ontvankelijker is dan voor een prediking in het Nederlandsch.

Men moge het misschien hierom betreuren, dat de Ned. Hervormde predikanten op het eiland zich niet gelijk de Roomsch Katholieke priesters naar den plaatselijken toestand geschikt hebben, mede door zich bij de uitoefening van hun godsdienst van de Engelsche taal te bedienen. Hadden zij hierin bewilligd, dan zou hoogstwaarschijnlijk de Methodiste gemeente niet de Ned. Hervormde hebben verdrongen. Doch hiertegenover staat, dat deze Nederlandsche predikanten het zich allicht juist tot taak hebben gerekend, de taal van het moederland hoog te houden en te bevorderen. De kerk kan in dit opzicht dezelfde roeping beseffen als de school en ook bereiken, hetgeen de heer J. van der Schuyt ergens omtrent de scholen in de kolonie Curaçao heeft verklaard: „Tengevolge van het bezigen der Nederlandsche taal als voertaal op de scholen, neemt het gebruik en de kennis van onze taal zeer toe."

Hoe dit zij, de Ned. Hervormde gemeente is van dezen taalijver het slachtoffer geworden. Haar kerk, haar klok en haar kerkzilver zijn met haar gemeenteleden aan de Methodiste zending vermaakt. Deze kerk heeft ook haar geschiedenis. Omstreeks 1700 is het oude Gereformeerde bedehuis verwoest en in 1755 werd een nieuwe kerk ingewijd. Op 8 Februari 1843 teisterde een aardbeving het eiland, en, terwijl de Methodisten reeds tien maanden daarna een nieuw opgemetselde kerk inwijdden, bleef het Hervormde „van dak, preekstoel en banken beroofd, op den rand van het klif als stomme getuige voor vreemdeling en opgezetene van zóóveel Nederlandsche lakeheid, zóóveel verwaarloozing, gelijk de heer van Groll in zijn requisitoir schrijft.

Toen inmiddels de in 1843 gebouwde nieuwe Methodiste kerk niet meer aan de behoeften voldeed, werd in 1883 overwogen de bouwvallen van de eens veel grootere Hervormde kerk aan de Methodisten af te staan. Doch de vereenigde Protestantsche gemeente bleek te arm om de hooge herstellingskosten te dragen, en het gouvernement was daartoe financiëel evenmin in staat. En thans is ook de kerk, waarmee men zich derhalve moest vergenoegen, hoognoodig aan herstelling toe. Zou het niet te betreuren zijn, dat thans ook deze kerk, evenals voorheen de andere, als een „stomme getuige" het nageslacht zou moeten herinneren aan „Nederlandsche lakseid en verwaarloozing"?

Zoover zal het echter niet komen. Want, naar jhr. de Jong van Beek en Donk ons schrijft, ontbreekt, aan het benoodigde bedrag nog slechts een luttele som.

De N. Rott. Crt.

Algemeene Verhooging

DER

traktementen.

Memorie van Antwoord.

1. Het was den Gouverneur aangenaam te vernemen, dat de indiening van het ontwerp tot verhooging van de bezoldigingen en de toelagen der ambtenaren en beambten door de afdeelingen met ingenomenheid is begroet.

Dat men de traktementen van verscheidene ambtenaren nog gaarne wat hooger had gesteld gezien, verwondert den Gouverneur niet, doch men moet letten op den financiëelen toestand der kolonie, die voor loopig geen meerdere uitgaven voor dat doel toelaat.

Het feit, dat men de ambtenaren voor hunne bezoldigingen in verschillende klassen heeft willen indeelen, maakte het noodzakelijk in enkele gevallen de minima ietwat lager te stellen dan zij waren.

Het ligt voorts in de bedoeling te bepalen, dat, wanneer zulks noodig is, het aanvangstraktement hooger kan gesteld worden dan het vastgestelde minimum.

Wanneer aan alle ambtenaren terstond het maximum werd toegekend, waarop zij krachtens hun diensttijd in hunne tegenwoordige rangen aanspraak zouden kunnen maken, zou dat een meerdere uitgaaf vorderen van ongeveer f 14 000.—

Het ligt, meent de Gouverneur, reeds in de bedoeling van Z. E. den Minister van Koloniën, om, wanneer deze verordening spoedig haar beslag krijgt, de verhooging nog voor 1917 te doen gelden.

2. De rangschikking in groepen beoogt alleen een stelselmatige indeeling der bezoldigingen, niets meer.

Verantwoordelijkheid en kennis van de onderscheidene ambtenaren worden daarbij in het minst niet in aanmerking genomen, anders zou men, om maar een voorbeeld te noemen, den quarantaine-geneesheer op Curaçao toch zeker niet gebracht hebben in dezelfde groep, waarin de opzichter bij den vuurtoren te Boca Spelonk op Bonaire is geplaatst.

Dat de verhouding, die er diende te bestaan tusschen de bezoldigingen der bureelambtenaren en die der verantwoordelijke departementschefs geheel uit het oog zou zijn verloren, kan de Gouverneur niet inzien.

Men moet het werk van de bureelambtenaren niet onderschatten. Wanneer men nagaat met hoe betrekkelijk weinig ambtenaren hier al het werk wordt afgedaan — een werk, dat veel omvangrijker is dan de meeste leden van den Raad zich dat zullen voorstellen — dan wordt het duidelijk, dat er onder die bureelambtenaren verschillende goede krachten moeten zijn, die zelfstandig kunnen arbeiden, en al staan zij dan ook al onmiddellijk onder een hoofdambtenaar, toch geen gemakkelijker taak hebben dan anderen, die departementschefs zijn.

Dat de onderwijzerstraktementen hier veel lager zijn dan in Indië en in Suriname is waar, doch dat geldt voor de traktementen van alle ambtenaren. De Gouverneur gelooft, dat de beste oplossing van deze moeilijkheid zou zijn die, welke Z. E. de Minister van Koloniën in overweging heeft genomen, n. l. om de Hollandsche onderwijzers naar hier te detacheeren, zooals dit vroeger geschiedde met de officieren van de landmacht uit Nederland, wier Curaçaosche dienstjaren voor Holland dubbel telden, terwijl zij voor ieder jaar, dat zij hier doorbrachten, eene verhooging kregen van pensioen. Of dit stelsel hier zal worden ingevoerd, heeft de Gouverneur nog niet van Z. E. den Minister van Koloniën vernomen.

De aangehaalde wanverhouding tusschen de traktementen der onderwijzers en der commiezen zal, meent de Gouverneur, minder groot schijnen, ja waarschijnlijk geheel vervallen, als men nagaat, dat een onderwijzer door een examen, waarvoor hij een paar jaar studeert, zich al een tamelijk traktement kan verzekeren, terwijl iemand, om adjunct-commies of commies te worden bij de langzame promotie, die er is, misschien tien tot vijftien jaren het gouvernement moet gediend hebben en in den beginne voor een zeer kleine toelage.

Het ligt in het plan om de toelage van de hoofden der scholen te verhoogen en het zoo te regelen, dat het hoofd der Hendrikschool, alles bij elkaar, ongeveer f 4000,— traktement zal krijgen.

Het werd gewenscht geacht, dat ook de traktementen der onderwijzers werden gebracht onder de verschillende rubrieken, waarin die van de overige ambtenaren waren verdeeld; daarom was het, evenals bij sommige ambtenaren, noodzakelijk, in enkele gevallen het minimumtraktement wat te verlagen.

Niet alleen voor den onderwijzer 1ste rang, voor wien een personeele toelage van f 800,— is geraamd, is eene andere indeeling gevolgd: alle onderwijzers zijn in de nieuwe bezoldigingsgroepen ingedeeld onder benamingen, die de onderwijsverordening (P. B. 1907 No. 5) niet kent.

De voor alle ambtenaren aangenomen verschillen tusschen de maxima en de minima deden acht groepen van onderwijzers ontstaan. Daar de nieuwe onderwijsverordening breken zal met het vierklassen stelsel, waarbij nu eens aan een akte en dan weer aan een rang gedacht moet worden, en daarvoor in de plaats zullen komen 3 akten van bekwaamheid, hulponderwijzer, onderwijzer en hoofdonderwijzer, zijn deze namen reeds gekozen bij de bezoldigingsgroepen. In de nieuwe onderwijsverordening wordt dit onderdeel nauwkeurig geregeld en worden de noodige overgangsbepalingen voor in dienst zijnde onderwijzers vastgesteld.

De Gouverneur meent hier nog te moeten opmerken, dat de in Nederland in 1916 tot stand gekomen gelijkstelling der akte van bekwaamheid als onderwijzer 3de klasse, verkregen onder de verordening van 1884 of 1907, met die van onderwijzer in Nederland, op geen enkele wijze wettigt aan een akte vóór dien tijd verkregen meer waarde toe te kennen dan aan de akte 3de klasse of de onderwijzersakte.

3. Het ligt in de bedoeling om binnenkort den kantoortijd met één uur te verlengen. Langer acht de Gouverneur niet gewenscht. Voor iemand, die flink doorwerkt, is een kantoortijd van 8—3 uur hier in de tropen zeker niet te kort. De pakhuizen in de stad zijn langer open, maar het behoeft geen betoog, dat het werk in de meeste pakhuizen veel minder inspannend is dan op de gouvernementskantoren.

Inkrimping van het personeel is niet mogelijk. Als er een of twee ambtenaren ziek zijn, wat meermalen voorkomt, is het dikwijls zeer moeilijk om het zóó te regelen, dat het werk tijdig kan worden afgemaakt.

4. In het verplichtend stellen van een examen voor jongelui, die in dienst van de kolonie willen treden, ziet de Gouverneur geen heil. Dergelijke examens hebben vroeger bestaan, maar gaven weinig praktische resultaten. Het bleek meermalen, dat zij, die No. 1 op zoo'n examen waren, in hun ambtenarenloopbaan veel minder konden presteeren dan anderen, die op het examen minder goed hadden voldaan.

Er wordt nu geëischt, dat iemand, die ambtenaar wil worden, het eind examen van de Hendrikschool of van het St. Thomascollege heeft afgelegd en bovendien wordt er geïnformeerd of de sollicitant een goeden zin vlug van aanleg is. Dit laatste geeft den meesten waarborg, dat er een goed ambtenaar uit kan groeien.

De promotie van de ambtenaren is altijd een moeilijke quaestie; niet voor degenen, die er buiten staan, maar voor hem, die de benoemingen moet doen. Wanneer iemand in de lagere rangen gepasseerd wordt, zal hij zelf daarin bijna altijd een onbillijkheid zien, en meestal vele andere ambtenaren met hem, wat de goede stemming in het corps — waaraan veel gelegen is — natuurlijk niet bevordert. De ambtenaren, wier algemeene ontwikkeling minder groot is, zijn toch meestal wel voor verschillende werkzaamheden door de routine, die zij hebben opgedaan, zeer goed bruikbaar. De jongere, knappe ambtenaren mogen wat langer op promotie moeten wachten dan wel gewenscht zou wezen, zij weten toch, dat op den duur voor hen de hoogere ambten zijn weggelegd, waarbij wel degelijk gezien wordt of de sollicitant er bekwaam voor is.

5. De eigenaardige plaatselijke toestand van St. Martin, van welk eiland een gedeelte aan de Franschen behoort, maakt dat men daar vooral een bekwaam Gezaghebber moet hebben, die zich met veel tact van zijn taak weet te kwijten. Ten einde een ruime keuze te hebben uit de sollicitanten naar de betrekking, heeft men indertijd het salaris hooger gesteld dan dat van de andere gezaghebbers.

Voor wat de door de Afdeelingen voorgestelde verhoogingen van de traktementen van de in het Voorloopig Verslag genoemde ambtenaren betreft, meent de Gouverneur te moeten aanstippen, dat de voorgestelde bezoldigingen na langdurige gedachtenwisseling met Z. E. den Minister van Koloniën zijn vastgesteld, zoodat het hem niet mogelijk zal zijn om, zoo de Raad in de aangegeven regeling een wijziging zou brengen, die over te nemen. Men mag ook niet uit het oog verliezen, dat de meerdere uitgaven, die de nieuwe regeling met zich brengt, althans voorloopig, niet door de kolonie zelve, maar door het Moederland zullen worden gedragen.

Het is mogelijk, dat de Verificateur der belastingen bij korte afwezigheid van den Inspecteur dezen tijdelijk vervangt, de aangewezen vervanger van den Inspecteur is hij echter niet. Zoo is o. a. op het oogenblik, nu de Inspecteur een maand verlof heeft gevraagd, de Koloniale Ontvanger, een oudere ambtenaar, tijdelijk tot waarnemend Inspecteur benoemd, zooals ook reeds vroeger is geschied.

De werkzaamheden van den Opzichter bij den Openbaren Gezondheidsdienst zijn de volgende:

a. hoofd van buitendienst van reiniging in den ruimsten zin des woords (vuil, afvoer, transport, later faecaal-afvoer); het zelfstandig regelen van werk enz;

b. de ontsmetting en uitrooking van schepen (desinfectie, cyaanmethode, instructie der werklieden in dit gevaarlijk bedrijf;

c. assistentie bij den quarantainedienst (contrôle van uitgaande schepen);

d. ontsmetten van woningen waarin besmettelijke ziekten geheerscht hebben; transport van lijders aan besmettelijke ziekten;

e. in de naaste toekomst: buitendienst van de keuring van levensmiddelen als hoofd van dezen buitendienst.

Voor dezen betrekkelijk omvangrijken arbeid kan de Gouverneur het salaris niet te hoog achten.

De loods titulair Van der Hoeven valt onder de door de Afdeelingen bedoelde groep. De Gouverneur stipt hierbij aan, dat deze ambtenaar, behalve zijn bezoldiging, nog zes honderd gulden heeft voor extradiensten.

Op het oogenblik zijn er geen jongens, die den cursus voor zeevaartkunde willen volgen. Wie den cursus zal geven is nog niet uitgemaakt.

6. De quaestie of aan de praktizijns voor kosteloozen rechtskundigen bijstand aan onvermogenden eene zekere vergoeding dient te worden gegeven en zoo ja, hoe, zal gaarne door den Gouverneur worden overwogen

De regeling der periodieke verhoogingen is in overleg met Z. E. den Minister van Koloniën vastgesteld, zoodat de Gouverneur daarin geen wijziging kan maken.

De districtmeesters op Curaçao kregen, toen zij paard en rijtuig hielden, voedergeld voor twee paarden: dat was, omdat zij dikwijls groote afstanden hebben af te leggen. Het is billijk om hen dit geld te laten houden. Bij veel rijden is bij auto's het benzineverbruik en de slijtage ook groot.

Von Richthofen.

Eenigen tijd geleden had de Berlijnsche correspondent van het „Hlb," op zijn tocht aan het Westfront een onderhoud met den bekenden Duitschen vliegenier, ritmeester von Richthofen, chef van een afdeeling jachtvliegers en overwinnaar in meer dan vijftig luchtgevechten.

Een jonge man nog — zoo teekent hem de correspondent — ten hoogste vijf en twintig, met helderblauwe goedig-vriendelijke oogen, een prettig lachenden mond.

Wat kon hij veel vertellen! Hij vloog nog pas betrekkelijk kort. Had geluk gehad. De tegenwoordige Duitsche toestellen deden niet onder voor de Fransche en Engelsche. Aan durf ontbrak het den Duitschers ook niet. En dat juist zijn afdeeling groot succes had — zij schoot er honderd en veertig neer, terwijl slechts twee van zijn eigen groep niet terug keerden — schreef hij in hoofdzaak toe aan beter schieten. Alle achting voor de Engelsche vliegers. Moedige kerels, taaie sportlieden, die nu echter de vliegerij niet alleen als sport beschouwden, doch ook als wetenschap. En die stellig als tegenstander meer te vreezen waren dan de Fransche pilotten, wien het ook aan moed en zekerheid niet ontbrak, doch die te veel vertrouwden op elegante flair.

De jonge ritmeester vertelde zonder eenige branie. Een man, die in honderden gevechten daarboven — geen dag zonder strijd — den ernst van het leven heeft leeren kennen, is op het hoogste punt van zijn roem zich wel bewust, dat ook voor hem het oogenblik kan komen, dat een Boelcke en een Immelmann niet bespaard bleef. Vandaag gij, morgen ik. Wie dag en nacht klaar moet staan om het allergevaarlijkste werk van den oorlog te doen — de tijden zijn voorbij, dat het vliegerbrevet beschouwd werd als een polis van een levensverzekeringmaatschappij — heeft, hoe jong en hoe beroemd en hoe gevierd hij ook zijn moge, alle „blaque" verloren. Diens zenuwen zijn als draden van zijn machine, sterk en gespannen. Diens mond is gesloten, diens blik is rustig. Ook wanneer hij den hemel afzoekt naar een vriend en vijand, hij het om zich heen hoort knallen en knetteren en in de lucht de wattenproppen ziet en den boog van de machinegeweerkogels, die als zilveren pijltjes schitteren in 't zonnelicht.

Von Richthofen was bijna niet tot vertellen te krijgen. Waarom de machines van zijn commando rood geverfd waren, brutaal rood? Toeval. De eerste apparaten waren, waarom mag de hemel weten, rood.

De Engelschen herkenden hem en zijn makkers onmiddellijk. En het lokte den edelman, die liefst met open vizier strijdt, alle toestellen van zijn commando zoo kenbaar te maken.

Het snelst had hij op een morgen „gewerkt". Hij lag in een naburige stad te bed. Zijn oppasser wekte hem met de tijding, dat er een vijandige vlieger in zicht was. Opstaan? Liggen blijven? Er uit. Over de pijama pels en helm. In een auto naar de hangar. De lucht in. Een kwartier later lag hij weer te bed. De Engelschman had er aan moeten gelooven.

In de hangar stond een „spad", het nieuwste e n t e n t e-vliegtuig. De zitplaats, de draagvlakken, het machinegeweer vol bloedvlekken. De Engelschman moest een kogel gekregen hebben door een slagader. Met zoo'n voorbeeld voor oogen, wordt de vermetelste jongeling een ernstig, zwijgend man.

Duitsche machinegeweer-stellingen.

Een medewerker aan de „Times" geeft de volgende beschrijving van de Duitsche machinegeweer-stellingen:

„Onder de gewijzigde omstandigheden heeft het verdedigingsstelsel der Duitschers ook nieuwe vormen aangenomen. Nu zij niet langer een definitief strategisch punt hebben, waaraan zij zich vast kunnen houden, is er tegenover ons front geen bepaald nauwkeurig uitgewerkt loopgravenstelsel te vinden. In plaats van zulk een stelsel, zijn er overal stukjes loopgraaf en [illegible]weer-stellingen in het open veld verspreid.

Het nieuwe Duitsche type van machinegeweer-stelling, de M. E. B. U. vermoedelijk een afkorting van Maschinegewehr Eisen Beton Unterstand, zooals de naam aanduidt, geheel uit gewapend beton gemaakt, is een zeer zorgvuldig ontworpen en uitvoerig bouwwerk.

Het ligt natuurlijk geheel onder den grond en bestaat in den regel uit een groep van drie kelders voor een even groot aantal machinegeweren, die alle in een lokaal daaronder uitkomen, vanwaar een trap uit beton door een schacht van hetzelfde materiaal naar de eigenlijke hooger gelegen stelling leidt. Het dak van iedere schacht is rond en wordt beschermd door een bedekking uit staal en beton, van voren van een nauwe kijkopening en van een gat, waardoor het geweer vuurt, voorzien, en slechts enkele duimen boven den grond uitsteekend.

De opening van iedere schacht biedt onze artillerie dus een slechts weinig grooter doel dan het deksel van een brandput, die even boven den grond uitsteekt. Zoodra onze artillerie de positie dier openingen ontdekt heeft, schiet zij die ineen door directe treffers, wat de bijzondere bekwaamheid onzer kanonniers bewijst.

Voor de verdediging van het open land en kale hellingen maakt de vijand bij voorkeur gebruik van de „Mebus". De puinhoopen van dorpen, bosschen en andere dergelijke punten zijn bezet met zulke stellingen, die zich geheel aan den aard van het landschap aanpassen en hier en daar, zooals bijv. in de chemische fabriek bij Roeux vindt men posities, zoo ingewikkeld en sterk als het Schaben- en het Stofreduit."

De Fransche Tanks.

Een Fransch officier, die een der geduchte tanks bestuurt, schrijft in de „Matin":

„Onze tanks, tegelijk majestueus en grillig, vormen in kleine rechtlijnige stukjes met brusske lendenbewegingen, te midden van het lawaai van de schokkende stukken staal, van het gekraak van de rupsen op den harden grond van den weg, en onder het gefluit van hun electrischen motor. Men gaat hun uit den weg, en de mannen, op een hoek van den weg verrast, uiten hardop hun indrukken: „Ah! kijk! daar heb je de „maous"!

De „maous" dat zijn de groote. „Maous", dat is alles wat imposant en solide is. Dat is de 320 naast de 75, de groote tank naast de kleine.

De „maous" boezemen meer vertrouwen aan de kameraden in, en maken meer indruk op de Duitschers, ondanks alles wat men tot hun nadeel moge zeggen uit onwetendheid of tegeningenomenheid.

De dag gaat aanbreken.

De „maous" wachten in groepen onbewegelijk en stom, allen tegen de Duitsche ijzerdraadversperringen. Sedert 36 uur beukt onze artillerie op 100 meter voor het front op de loopgraven van de heeren, die niet antwoorden.

Nog 5 minuten......

De luitenant staat bij zijn luik, de mannen zijn op hun post. De mitrailleur-bedieners hebben hun linten afhangen, door de kleine reet van het kijkgat spiedt hun oog naar buiten in den dag, die aanbreekt.

De kanonnier heeft al een granaat in het stuk doen glijden, andere granaten staan onder zijn hand klaar; de mécanicien staat bij zijn motor......

„Zijn jullie klaar jongens?"

„Klaar!"

„Vooruit ...... en leve Frankrijk!"

En onder het geschok van den motor begint de „maou" heupwiegend aan de ijzerdraden, die hij verbrijzelt zooals een rolblok de droge stoppels verplettert.

Het schootsveld van onze artillerie verlengt zich; ziehier de eerste Duitsche loopgraaf.

De roode vuurpijlen van onze verraste tegenstanders vragen versperringsvuur, wat kan het ons schelen, wij zijn er al door......

In de eerste loopgraaf aarzelen de Duitschers die op het signaal zijn uitgeloopen, sommigen roepen „Kamerad", anderen vluchten letterlijk. Een mitrailleuse braakt kogels op ons, die op ons rugschild het geluid maken van erwtjes op een ruit, handgranaten van alle zijden gelanceerd, barsten, zonder nut, op ons dak. De mitrailleur vóór, en dan die van links, vegen door welgerichte salvo's alles wat in het landschap beweegt, weg. Het kanon doet, op 10 meter een blokhuis in de lucht vliegen, dat maar niet heeft willen zwijgen, en daarop komt de vlucht der weinige overlevenden.

Onze infanterie is dáár. Zij springt in de loopgraaf en veegt haar schoon......

„'t Is in orde, nu de volgende......"

Men stijgt af uit de tank.

De „maous" hebben hun huid gemerkt van Duitsche kogels, die in kleine rondetjes de verf er afgehaald hebben. Een riggel vertoont twee helften gespleten door een granaat.

DE OORLOG.

De Slag van Vlaanderen, 31 Juli ll. aangevangen, heeft een mooi begin gehad. Dagen lang had de artillerie de Duitsche versterkingen rondom IJperen rijp geschoten, zoodat een aanval met hoop op succes kon worden beproefd.

In den nacht van 31 Juli trokken de Britsche troepen over den IJser en bestormden de Duitsche verschansingen. Tusschen IJser en Lijs werden verschillende kleine plaatsen genomen en de weg naar Dixmuiden vrijgemaakt. Het weer werkte echter niet mee. De regen viel met bakken uit den hemel en maakte van alle wegen modderpoelen. De vliegeniers konden niet opstijgen om waarnemingen te doen en zóó miste de artillerie haar plaatsbepaling Evenwel werden meer dan 5 000 Duitschers gevangen genomen.

De beteekenis dezer overwinning hangt echter grootendeels af van de verdere voortzetting van den strijd, anders wordt deze groot opgezette Slag van Vlaanderen weer niet veel meer dan een klein plaatselijk succes.

De Roemenen weren zich dapper. In verbond met de Russen hebben zij in de laatste weken aan het Galicische front mooie overwinningen behaald. Tusschen 24 en 28 Juli maakten zij 98 kanonnen buit en zij namen 4500 Duitschers gevangen.

In Griekenland is de zaak nu bijgelegd tot groote tevredenheid van Italië. De Entente sloot hare krachten te veel op in Griekenland en hielp zijn bondgenoot al heel weinig op het Oostenrijksche front. Dat gaat nu anders worden.

De conferentie van Moscouw gaat niet door. De Russen zijn het onder mekaar nog niet eens en kunnen daarom moeilijk met de andere Mogendheden overleg plegen.

Eerst moet de discipline in het leger worden hersteld en de bevelhebbers weer zeker zijn, dat de gegeven bevelen zullen worden uitgevoerd.

Hoe weinig macht de Oversten hebben blijkt wel uit de samenstelling der Russische krijgsraden, die uit drie officieren en drie soldaten bestaan.

Het volk is nu eenmaal aan het bewind en wil nu meespreken ook.

De Polen hebben den eed van gehoorzaamheid aan Duitschland geweigerd. De revolutie broeit sterk in het oosten.

Berichten uit de Kolonie.

Een gouden Jubelfeest.

Dinsdag a. s. 7 Augustus, herdenkt het *Pensionaat Welgelegen* zijn vijftigjarig bestaan.

Als een overwinningsfeest wordt dat gouden Jubilé gevierd in dankbare vreugde.

En met reden!

Immers, hoevele andere stichtingen op Curaçao hebben in dien langen loop van vijftig jaren den zwaren strijd om het bestaan moeten opgeven, terwijl het *Pensionaat Welgelegen* bleef groeien en bloeien en rijke vruchten gaf.

Bij na vijf duizend Jongedames ontvingen daar haar opvoeding. Zij kwamen van Curaçao, Colombia, Venezuela, Haiti, Sto. Domingo, St. Thomas, Trinidad, St. Kitts, Saba, Mexico, Cuba, Jamaica, Argentinia, Costa Rica, Puerto Rico, Panama. Verschillende Fransche, Italiaansche, Engelsche families, hier of op de kust woonachtig, zonden hun kinderen naar het Pensionaat. Het getal pensionaires klom tot 167. En, ofschoon langzamerhand bijna overal in die verschillende landen zelf colleges en pensionaten werden opgericht, bedraagt het getal pensionairen van WELGELEGEN nog altijd 68. Dit wijst op een gevestigden naam, met eere verworven door goed onderwijs en degelijke opvoeding.

Als Katholiek opvoedingsgesticht vooral heeft het zeer veel goed gedaan, door toekomstige Moeders te vormen in die landen, waar het Katholieke Geloof nog niet overal bloeide.

Het vijftigjarig bestaan van *Welgelegen* was een onafgebroken Apostolaat en Missiewerk. De landen, waar het gebrek aan Priesters groot was en de religieuzen niet werden toegelaten, ondergingen toch den zegenenden invloed van den Katholieken Godsdienst, doordat de meisjes der voornaamste families flink en degelijk werden opgevoed volgens echt godsdienstige beginselen.

De weldaden op deze wijze door het Pensionaat rondgestrooid vallen niet onder menschelijke berekenig.

Maar wat wel onder onze schatting valt is al het goed door *Welgelegen* bewezen aan de Missie van Curaçao.

De Zusters van Roozendaal, voor de arme buitenscholen bestemd, konden op kosten van het Pensionaat den overtocht van Holland naar hier maken.

Daar kwamen zij eerst in een prachtige omgeving van onderwijs en opvoeding en werden daardoor beter geschikt om zich te wijden aan het onderwijs der arme bevolking. Met de vacantie keerden zij weer daarheen terug en hadden er een gezond en prettig verblijf. Gulhartig werd haar alles verstrekt wat noodig was om weer wat op verhaal te komen na de vele ontberingen op de afgelegen buitendistricten geleden.

Welgelegen werd voor de Zusters als een tweede Moederhuis.

Zonder deze hulp zouden de Bisschoppen nooit zoovele Zusters hebben kunnen zenden naar de scholen der armen.

De Katholieke Missie is het Pensionaat grootelijks verplicht.

Maar ook de Kolonie Curaçao.

Door het Pensionaat werd ons eiland meer en meer bekend. Ouders, die hun kinderen daarheen brachten of ze later kwamen opzoeken, leerden Curaçao kennen met zijn handel en scheepvaart. Aan het Pensionaat is de komst van vele vreemdelingen te danken die dan gelegenheid vonden handelsrelaties aan te knoopen.

De kooplieden van Curaçao hebben gedurende die vijftig jaren ook zeer veel directe voordeelen genoten van het Pensionaat.

Een groote en grootsche inrichting met een paar honderd bewoners heeft natuurlijk heel wat noodig.

Reden om feest te vieren bestaat er dus wel, en we twijfelen ook niet, of het zal de goede Zusters niet aan oprechte bewondering en belangstelling ontbreken.

Van harte gaarne wenschen wij reeds nu de Zeereerw. Mère THÉODORIQUE, de tegenwoordige Directrice van het Pensionaat, en al hare medezusters en pensionairen geluk met het mooie feest.

Moge *Welgelegen* blijven groeien en bloeien en vruchten voortbrengen honderdvoud tot in de lengte van dagen!

Een stukje oude geschiedenis op halen mag heden niet ontbreken.

De eerste pensionairen, internen van Curaçao en vreemdelingen, stelden zich onder de leiding der Eerw. Zusters sinds het jaar 1842 bijna onmiddelijk na aankomst der Zusters op ons eiland. Dit eerste pensionaat werd gehouden in het St. Martinusgesticht aan de Overzijde van de stad. Onder het bestuur der Zeer Eerw. Mère CAMILLE werden de Jongedames in 1864 over gebracht naar Habay in het tegenwoordige Weeshuis. Maar al spoedig werd onder leiding van den Zeereerw. Heer Pastoor A. SCHOONE met den bouw van een groot flink Pensionaat begonnen. Tot de kleinste der Pensionairen hielpen toe mee om steenen aan te dragen. Dank zij die krachtige hulp kwam het nieuwe gebouw klaar in 1867 en werd 7 Augustus betrokken. Processiegewijze gingen de Pensionaires erheen, in triomf het H. Sacrament medevoerende. Mevrouw ANA HENRIQUEZ, die op het oogenblik *Casa Blanca* alhier bewoont, was vijftig jaar geleden onder die pensionairen.

Dit pensionaat is door Pastoor SCHOONE zoo flink opgezet, dat nooit ook maar iets behoefde te worden afgebroken, maar het gebouw regelmatig kon worden uitgebreid.

De eerste groote uitbreiding had in, 1889 plaats onder Mère FRANCISCA die er een geheel nieuwen vleugel aan bouwde.

Een paar jaaren later werd deze vleugel opnieuw vergroot. In 1913 werd er een kookschool aan toegevoegd, en ten slotte het geheele terrein met een muur omgeven.

De pensionairen kunnen nu op eigen grond vrij wandelen en spelen.

Van de bekwame hoofdmeesteressen aan deze inrichting verbonden, verdient de Eerw. Soeur MARIE JOSEF RICART een bizondere vermelding.

Haar invloed heeft grootelijks mee gewerkt tot den snellen opbloei van het Pensionaat.

De Koningin Moeder.

De verjaardag van H. M. Koningin EMMA werd Woensdag op gebruikelijke wijze gevierd door het uitsteken der vlaggen op de landsgebouwen, consulaten, eenige particuliere huizen en de schepen in de haven.

Boletin Comercial.

Deze geachte Collega is Woensdag zijn tienden jaargang ingetreden. Van harte geluk en nog vele vruchtbare jaren!

Rum.

Er zijn ons klachten ter oore gekomen over het verkoop van rum aan de vrouwen-kolendraagsters op het uur der uitbetaling. Een algemeene, of liever, AL GEMEENE danspartij is daar het gevolg van. De rest laat zich denken.

De clandestiene verkoopsters zoeken toegang over de bergen.

Wij zijn overtuigd, dat dergelijke verkeerdheden, ten strengste zullen worden geweerd, nu de bevoegde personen daar kennis van dragen, anders geraakt Curaçao als kolenstation heel erg in discrediet.

De vrouwen-kolendraagsters moeten zeer sterk aan den band worden gehouden, anders verraden ze te veel haar afkomst, en dan zijn fatsoenlijke scheepskapiteins niet gediend van zulke kolendraagsters.

C. S. M.

Door den Heer P. JANSEN, directeur der Curaçaosche, is alhier een Naamlooze Vennootschap opgericht de CURAÇAOSCHE SCHEEPVAART MAATSCHAPPIJ met het doel stoomschepen en andere vaartuigen voor de algemeene vrachvaart aan te koopen, te bouwen, in de vaart te brengen en te exploiteeren. Het kapitaal der vennootschap bedraagt 2 millioen.

Curaçao is derhalve weer een nieuw Grootbedrijf rijk, dat grootelijks kan bijdragen tot de algemeene welvaart van ons eiland. Wij wenschen den Heer JANSEN het meest volledig welslagen op zijn nieuwe onderneming.

Don Alberto.

De sleeper met petroleumtank der *Curaçaosche* is Dinsdagmorgen voor de derde maal uit Maracaibo hier aangekomen.

Bravo!

De Gouverneur heeft bij den Kolonialen Raad een Ontwerp ingediend ter aanvulling van eenige politieverordeningen.

Art. 1 zegt: „Het houden op openbare plaatsen, en buiten de stad zelfs op plaatsen die niet openbaar zijn, van optochten, mascarades en serenades, van danspartijen en andere feesten of vermakelijkheden, daaronder begrepen het branden van vuren en het afsteken van en werpen met vuurwerk op of aan die plaatsen is verboden, tenzij met schriftelijke vergunning van het hoofd der politie, en onder zoodanige bepalingen als nevens die vergunning door hetzelve nuttig of noodig worden geacht."

Art. 2.: „Het is berboden, zonder vergunning van het Hoofd van politie, openbare vermakelijkheden te geven, of voor het publiek toegankelijke bijeenkomsten tot ontspanning of vermaak te houden, en in de buitendistricten bovendien danspartijen, muziekuitvoeringen en andere feestelijkheden of vermakelijkheden, die niet als openbaar of voor het publiek toegankelijk kunnen worden aangemerkt.

Het is verboden gebruik te maken van een in strijd met de bepaling van het vorig lid opengestelde of aangeboden gelegenheid tot bijeenkomst of vermakelijkheid of feestelijkheid."

In de Memorie van toelichting lezen wij:

Sinds het de politie gelukt is de zoogenaamde tarai's in de stad den kop in te drukken door streng toe te zien, dat er geen publieke danspartijen zonder vergunning worden gehouden of dat er op danspartijen geen clandestien drankverkoop plaats vindt, is het langzamerhand gewoonte geworden, om die danspartijen in het 2e. en 3e. district op plaatsen dicht bij de stad, 's Zaterdags en 's Zondags te houden. Ging het in den begin op die danspartijen ordelijk toe en had het slechts onder hen plaats, die geld daarvoor bij elkaar hadden gebracht, in den laatsten tijd zijn zij ontaard in gelegenheden, waar allerlei publieke vrouwen van het laagste allooi uit de stad, soms in luchtige onderkleeding en korte bovenkleeren, zelfs van papier, zich vereenigen om zich aan allerlei uitspattingen over te geven, tot er kort geleden op een dier tarai's in het derde district een doodslag en twee verwondingen, waarvan een zeer ernstig, hebben plaats gehad.

De politie, die in de zeer uitgestrekte 2e. en 3e. districten niet talrijk is, kan dus onmogelijk door rondes er achter komen, waar er dergelijke tarai's worden gehouden, en er achter komende, niet bij elk er van een agent plaatsen.

Om nu te weten te komen, waar ze plaats vinden en ze te kunnen tegengaan en te zorgen dat er niet vele danspartijen, die in slemp- en braspartijen kunnen ontaarden, tegelijk in de buitendistricten plaats grijpen, wordt de onderwerpelijke keur voorgesteld.

Feterita.

Men verzoekt ons in het belang der landbouwende bevolking den Landbouwkundige beleefdelijk te verzoeken het zaad van *Feterita* beschibaar te willen stellen ook bij de Heeren Districtmeesters. *Cas Chikitos*, de woning van den Landbouwkundige, is voor vele planters wat ver.

Regenval

gedurende de maand Juni.

	m.M.
Fort Amsterdam	35.6
Westpunt	33.6
Hoffi Abao	0
Kl. St. Martha	20.
Plantage Siberlë	22.
Dokterstuin	37.5
Cas Chikitoe	37.
Sta. Maria	53.
Sta. Rosa	40.5
Wilhelmina-tuin	32.5
Plantage Gr. St. Joris	22.
Beekenburg	36.1
Noordkant	36.5

Een mooie Getuigenis.

In de *New York Times*, vertaald in *De Vrijmoedige* komt zeer opmerkingswaard de volgende verklaring voor:

Iedereen, hoe zijne meening ook zij, erkent hedentendage, dat de katholieken den weg hebben gevonden, om hun kinderen godsdienstig te vormen, al is dit niet zonder opoffering en harden arbeid geschied, doch daarvoor zijn zij rijkelijk beloond geworden, want thans zien zij hunne haardsteden nauw verbonden en vrij van oneenigheid, van echtscheidingen en niet verstoken van kinderen. Eveneens zien zij hunne kerken aanhoudend gevuld met geloovigen en in stede dat de godsdienst ten gevolge van de immigratie uit de Oude Wereld verdwijnen zou, neemt het getal katholieken met den dag toe en is de welvaart hunner scholen elken dag grooter.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

Irania Albertus, Delia Casseres, Maria Corea, Margarita Dramont, Teolinda P. de Aria, Edith de Rodrigues, Elina de Windt, Pablo Elias, Antonio Garcia B., Virginia Hansen, Luis Lopez Mendes, Emilia of Martina Metsel, D. E. Miles, F. Oduber, Thomasa Ogenia 2, Vicenta Pacheco, Peters Daniel Phelips, Petronilia M. Streeder, Felipa Valerian, Lorencio Welman, Ogenio Welemina, W. Werbelst.

Officiëele berichten.

Aan den Griffier bij het kantongerecht alhier J. H. Lampe is veertien dagen verlof verleend.

Gedurende het verlof van den heer Lampe zijn overgeplaatst: de 2e commies J. H. A. W. Sprock van het parket van den Procureur-generaal en belast met de waarneming der betrekking van Griffier bij het kantongerecht alhier; de adjunct-commies B. P. P. Schrils van het postkantoor naar het parket van den Procureur-generaal en tijdelijk benoemd tot ambtenaar van politie, en de klerk A. W. de Haseth van de Gouvernements–Secretarie naar het postkantoor.

Aan den loodsgezel op de quarantaine–inrichting V. Lamp, tijdelijk onbezoldigd kommies 2de klasse der belastingen alhier, is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Aan den heer W. E. Loogney is, wegens vertrek van Saba, eervol ontslag verleend als voorzitter van den Voogdijraad aldaar, het lid M. J. P. de Groen is benoemd tot voorzitter, en de heer R. Holm tot lid van dien raad.

Aan den kommies verificateur der belastingen alhier N. van Meeteren Jr. is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den ambtenaar van openbaar ministerie bij het kantongerecht, notaris, hypotheekbewaarder-adjunct–ijker, rooimeester, postbeambte en klerk van den ontvanger op Saba, E. H. Simmons, is op zijn verzoek eervol ontslag uit die betrekking verleend, onder dankbetuiging voor de door hem in die betrekkingen bewezen diensten.

Burgerlijke stand.

Opgaaf van het aantal geboorten, sterfgevallen en huwelijken, welke hebben plaats gehad gedurende de maand Mei 1917.

	Geboorten.				Overleden		Aangegeven.		
	M. gesl.	Vr. gesl.	in echt	b. echt	M. gesl.	Vr. gesl.	Levenl. in echt	Levenl. b. echt	H.
Aruba	10	10	13	7	2	5	1	0	6
Bonaire	8	9	8	9	4	2	1	0	7
St. Martin N.G.	7	4	4	7	4	2	0	0	1
St. Eustatius	1	6	1	6	0	1	0	0	1
Saba	1	3	3	1	0	1	0	0	0
Totaal.	27	32	29	30	10	11	2	0	15

Nederland.

Uitslag der Verkiezing Voor de Tweede Kamer.

Bij enkele candidaatstelling werden op 5 Juni gekozen:

22 katholieken.
9 anti-revolutionairen.
6 anti-liberalen.
5 christelijk-historischen.
4 vrij-liberalen.
2 vrijzinnig-democraten.
2 sociaal-democraten.

Bij de stemming van 15 Juni werden gekozen:

15 uni-liberalen.
12 sociaal-democraten.
5 vrij-liberalen.
6 vrijzinnig-democraten.
5 christelijk-historischen.
3 katholieken.
3 anti-revolutionairen.

Van de 100 aftredende leden zijn er dus na deze stemming 99 herkozen.

Alleen in Amsterdam 11 moet eene herstemming plaats hebben tusschen den aftredenden sociaal-democraat A. H. Gerhard en Dr. Z. Kamerlingh (A. T. A. G.)

De koninklijke trein ontspoord.

We lezen in „De Maasbode" van 8 Juni:

De trein, waarmede H. M. de Koningin te ruim 5 uur in den middag van 7 Juni in den Haag zou arriveeren van haar inspectietocht uit 's Hertogenbosch is tusschen Schalkwijk en Houten ontspoord. Enkele reizigers zijn licht gewond. Een zevental wagens werden uit de rails geslingerd, veel materiëele schade is aangericht.

De salonwagen waarin zich H. M. bevond bleef echter overeind. De weg was versperd, zoodat er geruimen tijd verliep alvorens H. M. de Koningin met 'n gewonen gereserveerden 1e klasse wagen de reis naar Utrecht kon vervolgen. Verscheidene passagiers maakten nog de reis mede. Eenige reizigers liepen lichte verwondingen op, doch zij konden na verbonden te zijn de reis voortzetten. Onmiddellijk werd met de opruiming van het werk begonnen.

Wij vernemen, dat de tusschen Schalkwijk en Houten gederailleerde trein, waarin zich H. M. de Koningin in haar salonrijtuig bevond, in volle vaart was, toen het ongeval gebeurde.

H. M. en haar gevolg stapten dadelijk na het deraillement uit. H. M. liet dadelijk belangstellend inlichtingen inwinnen omtrent den toestand van de licht gekwetste passagiers.

De koninklijke salonrijtuigen werden licht beschadigd.

Wij vernemen nog uit Appeldoorn, dat Z. K. H. de Prins, die op het Loo vertoefde, dadelijk nadat hij van het gebeurde onderricht was, maatregelen liet treffen om nog denzelfden dag naar den Haag terug te keeren. Hij werd tegen middernacht in de residentie terugverwacht.

Van andere zijde vernemen wij:

Omstreeks half vijf van 7 Juni ontspoorde nabij Houten trein No. 4, komende van 's Hertogenbosch, waarbij de koninklijke rijtuigen waren vastgehaakt. Een viertal wagens vielen om. De eerste koninklijke wagen werd half uit de rails geslingerd.

Een twaalftal personen werden gewond. De inspecteur van het Vervoerwezen, die zich eveneens op den trein bevond, bekwam een vrij ernstige hoofdwonde.

Hare Majesteit de Koningin hielp de gewonden verbinden, waarna Zij met het voorste gedeelte van den trein Haar reis voortzette.

Men seinde uit den Haag:

H. M. de Koningin die wegens de ontsporing van den trein niet te ruim 5 uur uit 's Hertogenbosch in de residentie kon terugkeeren, is echter reeds te zes uur gezond en wel per Staatsspoor nog denzelfden middag gearriveerd. Noch H. M., noch eenig lid van Haar gevolg heeft letsel bekomen. Alleen eenige andere passagiers zijn licht gekwetst.

Het ongeluk is voorgevallen tusschen Schalkwijk en Houten.

De Hofrijtuigen zijn daar achter gebleven en H. M. en Haar gevolg maakten de verdere reis per gewone gereserveerde eerste-klasse spoorwegcoupé's.

H. M. de Koningin-Moeder bracht dadelijk, nadat het ongeval met den trein, waarin de Koningin zich bevond, te harer kennis was gekomen, op het Huis ten Bosch, waar de Koningin verblijf houdt, een bezoek aan Hare Majesteit.

* * *

De Minister van Waterstaat, dr. Lely, begaf zich nog gisteravond, kort nadat hij kennis had gekregen van het spoorwegongeval bij Houten daarheen. De Minister was vergezeld van het lid van den Raad van Toezicht, den heer van der Vegt.

* * *

Nader seint ons onze correspondent te Utrecht:

Het derailleement had plaats tusschen de stations Houten en Schalkwijk, terwijl de trein in volle vaart was. Vier rijtuigen werden uit de rails geworpen, waaronder een 1ste en 2e klasse en 3e klasse rijtuig. De wagen der Koningin bleef gedeeltelijk op het spoor staan. De daarachter direct volgende rijtuigen kantelden om. Er zijn geen menschenlevens te betreuren, hetgeen een groot wonder mag genoemd worden. In totaal werden een 27-tal passagiers gewond, voornamelijk aan aangezicht en beenen. Zij konden echter allen loopende Houten bereiken. De inspecteur der exploitatie der S.S., de heer Gorissen uit Den Bosch trad, hoewel zelf leelijk gewond, flink op ter regeling van een en ander.

Ook de Koningin hielp zelf mede bij het leggen van verbanden. Doordat de koppelingen der kantelende wagens afknapten, werd de lange trein onmiddellijk geremd. De gewonden werden ten deele naar het station Utrecht gehaald, waar doktoren met een ziekenauto klaar stonden, om zoo noodig hulp te bieden.

Veel viel er voor de geneesheeren niet te doen. De verwondingen bleken niet van hoogst ernstigen aard te zijn. De meeste patiënten konden loopen.

De Koningin reisde met het voorste gedeelte van den trein door naar Utrecht en werd vandaar per extra trein naar Den Haag vervoerd.

Als vermoedelijke oorzaak werd genoemd het uitzetten van de rails door de overmatige warmte.

Omtrent het ongeluk met den Koninklijken trein vernemen wij nog, dat de Koningin zich onmiddellijk uit den salonwagen naar de gewonden begaf om dezen bij te staan.

Een Engelschman, die meende met een gewone dame te doen te hebben, bood haar een glas water aan, doch bemerkte later in de dame onze Koningin. H. M. wees het aanbod af en zeide: Help eerst de gewonden, waarna H. M. den regen trotseerend, alle gewonden, zoowel de ernstige als de lichtgewonden, zelf hielp en zich daarbij op bijzondere wijze van een zeer moeilijke taak kweet.

De Koningin wenschte niet eerder in te stappen alvorens zekerheid te hebben, dat aan alle gewonden hulp was verleend en dat zich geen personen meer onder de omgekantelde wagens bevonden. Met belangstelling liet H. M. zich inlichting verschaffen over het lot van de getroffen reizigers. Ook onderhield H. M. zich met andere van schrik bekomen reizigers.

Eveneens heeft de inspecteur van het vervoerwezen, die zelf gewond werd, krachtdadig medegewerkt om de orde te herstellen en de gewonden te ondersteunen.

Toen de Koningin weder in den salonwagen stapte bracht het publiek H. M. een spontane ovatie, waarna de Koningin de reis voortzette, tijdens haar reis nog steeds belangstellend vragend naar nieuwe bijzonderheden. De reizigers die getuige waren van het spoorwegongeluk, roemen de bijzondere koelbloedigheid der Koningin.

Minister van Oorlog.

Tot Minister van Oorlog is benoemd Jhr. Mr. B. C. de Jonge, Administrateur, Chef van het Kabinet van den Minister van Oorlog.

De „Rotterdammer" schrijft:

Een crediet-benoeming, waarbij het vertrouwen in buitengewone mate gevorderd wordt!

Het kan wel meevallen, maar oogenschijnlijk is de gevonden oplossing eene der minst gewenschte.

Vrij algemeen werd begeerd dat een toestand zou intreden, waarbij niet bij den legerbevelhebber maar bij het departement van oorlog zou komen de leiding van de zaken van oorlog.

Eene krachtige persoonlijkheid, die onbevangen en forsch haar gezag zou doen gelden — dat was de man, die men zocht, die althans gezocht moest worden.

En thans is gevonden een hoogstaand ambtenaar, van wien omvangrijke kennis van wetten en bestuurmaatregelen, groote loyale technische ervarenheid mag worden verwacht.

Echter ontbreekt zelfs de minste aanwijzing dat wij in Mr. de Jonge mogen begroeten den onverzettelijken hervormer, naar wien werd uitgezien.

De indruk wordt gewekt, dat in stee van de zucht naar eenige machtsafbakening voor het legerbevel de begeerte tot grootere bewegingsvrijheid voor de legerautoriteiten, de leidende gedachte bij deze benoeming geweest is.

Buitenland.

Voor Litauen.

Men verzoekt ons er nogmaals aan te willen herinneren, dat ingevolge Pauselijke machtiging overal in de verschillende Katholieke kerken over de geheele wereld een schaalcollecte zal worden gehouden ten bate van de door den oorlog zoo zwaar geteisterde bevolking van Litauen.

Van al de volken getroffen door den huidigen oorlog zijn de Litauers onder degenen, die het meest lijden. Want het is juist op Litauschen bodem, dat uiterst bloedige veldslagen hebben plaats gevonden.

Ebbe en vloed der woestelende legermachten zijn over het Litausch grondgebied gebruist, honderden eens bloeiende steden en dorpen vernielende. Meer dan 400,000 woningen zijn verwoest. Geheele districten zijn veranderd in eene ware woestijn. De stoffelijke schade in Litauen loopt in de milliarden.

Een gedeelte der bevolking, een half millioen personen ongeveer, is gedwongen geworden het land te verlaten, terwijl een groot aantal inwoners, die in het land zijn achtergebleven, in ellende leven ten gevolge van de schaarschte en duurte der levensmiddelen en van de voornaamste gebruiksartikelen, successievelijk door de legers van beide belligeranten opgeëischt.

De oorzaken van den slechten wereldoogst.

Leonard Neumann gaat in de „Berliner-Boersen-Courier" de oorzaken na van den wereldgraanoogst. Zij liggen, volgens hem, in de economische vervorming der volkeren, die zich de laatste tientallen van jaren heeft voltrokken. Wij ontleenen aan zijn betoog het volgende:

„Was eertijds de landbouw de voornaamste bezigheid der menschheid, waarnaast de industrie een in verhouding bescheiden rol speelde, gedurende de laatste 40 of 50 jaar hebben de verhoudingen zich in de groote beschaafde landen in tegengestelde richting ontwikkeld. Vooral in Engeland werd de industrie, dank zij de groote vlucht van het machinewezen en de grandiooze ontplooiing der verkeersmiddelen, de steunpilaar van het maatschappelijk leven, terwijl de landbouw slechts een bescheiden hulppijler werd......

Het is dan ook zeer goed te begrijpen, dat de sinds eenigen tijd met alle macht in het werk gestelde pogingen, om de landbouwproductie zoo sterk te verhoogen, dat het grootste gedeelte van wat er noodig is, in het eigen land kan worden voortgebracht, schipbreuk moesten lijden. Het gaat niet zoo maar, en wel allerminst gedurende zulk een oorlog, het economische leven opeens in geheel nieuwe banen te leiden. Men kan niet tegelijkertijd een groot leger op de been brengen, duizenden munitiefabrieken oprichten en daarbij tevens de landbouwcultuur verdubbelen. Juist het tegendeel is uitgekomen: de schoorsteenen der fabrieken rooken in heel Engeland, maar de velden zijn uitgemergeld en brengen niet eens zooveel op als in vredestijd. Het oproepen van menschelijke arbeidskrachten voor leger, vloot en oorlogsindustrie, heeft hier in niet geringe mate toe bijgedragen. Met het oog op de door den oorlog veroorzaakte stijging van de kosten voor het levensonderhoud is de enkeling genoodzaakt, zijn inkomen te verbeteren en de stad biedt hem hiertoe veel ruimer gelegenheid dan het platteland.

In dezelfde richting zullen zich ongetwijfeld ook de verhoudingen in de Vereenigde Staten ontwikkelen. Sinds ongeveer drie jaar is de immigratie, die anders gemiddeld een millioen menschen per jaar bedroeg, sterk verminderd. De verandering die van de Unie van landbouw een industrieland maakte, maakte gedurende en tengevolge van den oorlog geweldige vorderingen. Waar zijn de handen, die terzelfder tijd de wapenen en munitie, het oorlogstuig en de auto's en in de eerste plaats ook de millioenen tonnen scheepsruimte moeten vervaardigen, waar Lloyd George naar schreeuwt als het hijgend hert naar de waterstroomen.

Wie de slechte opbrengst van den wereldoogst in 1916 en 1917 alleen toeschrijft aan de weersgesteldheid, die geeft zich geen rekenschap van de verhouding tusschen de economische wetten en de eischen van den grond. Een jonge, agrarische staat met vruchtbaren bodem kan gedurende langen tijd graan verbouwen zonder zijn landbouw-cultuur tot de grootste intensiteit op te voeren. De oude, onophoudelijk geëxploiteerde grond laat zich niet mishandelen. Hij moet nauwkeurig verzorgd en van het noodige voorzien worden, anders staakt hij den dienst. De onmogelijkheid, den grond evengoed te bewerken als in vredestijd, is welhaast de eenige oorzaak van de slechte oogsten. Zonder eenigen twijfel waren ook de weersomstandigheden, dierlijke plagen, enz. van invloed; maar zooals een gezond kind een infectie zonder nadeel voor zijn gezondheid te boven komt, zoo zal ook een oogst, die degelijk voorbereid en in den ontwikkelingstijd goed verzorgd is, alle schadelijke invloeden te boven komen. Waar ligt het dan aan, dat in het eene land de nattigheid, in het andere de droogte, hier zwermen sprinkhanen en ginds ander ongedierte den oogst hebben gedecimeerd? Dat zijn toch verschijnselen, die zich telken jare in meer of minder sterke mate voordoen en die, juist als de besmettelijke ziekten, meestal de zwakke gestellen aantasten, maar op de gezonde geen invloed hebben.

Aan het einde van den oorlog zullen millioenen mannen het zwaard weer voor den ploeg verwisselen. De meststoffen van allerlei soort, het zaaigoed, dat niet zorgvuldig genoeg kan worden uitgezocht en behandeld, de landbouwwerktuigen en -machines, die deels gebroken of beschadigd zijn, deels door de allerwege heerschende transportcrisis de plaats van hun bestemming niet bijtijds kunnen bereiken, de vloeibare of vaste brandstoffen, waarmede de drijfkracht moet worden opgewekt, — dat alles zal dan, wellicht spoediger dan men thans gelooft, aanwezig zijn en de uitgeputte moederschoot der aarde zal weder in voldoende hoeveelheid voortbrengen, wat de mensch noodig heeft.

Neumann eindigt zijn beschouwing met een vergelijking tusschen Duitschland en Engeland. Hij is van meening, dat de Britsche regeering niet durft overgaan tot invoering van de broodkaart, omdat zij niet zeker weet, of zij de daarop aangegeven hoeveelheid brood kan blijven leveren. Engeland toch is, in tegenstelling met Duitschland, dat uit wel is waar kleine, maar dan toch aanwezige voorraden put, afhankelijk van het al of niet veilig aankomen van zijn graanschepen. De schrijver verwacht dan ook, dat de maximumprijzen in Engeland spoedig gevolgd zullen worden door beslagname en gedwongen rantsoeneering en dat ook in de Vereenigde Staten vroeger of later regeeringsmaatregelen zullen worden genomen.

Bij deze betuigen ondergeteekenden hunnen hartgrondigen dank voor de vele blijken van deelneming, ondervonden bij het overlijden van hunne innig geliefde Echtgenoote, Schoondochter en Schoonzuster

Mevrouw J. M. J. Ellis-de León.

Uit aller naam:

J. M. J. Ellis.

Curaçao 3 Augustus 1917.

Bezoeken van rouwbeklag kunnen niet worden afgewacht.

HAVEN-NIEUWS

VAN 28 JULI — 11 AUG.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
1 *Maracaibo*	P W Johnson	28 Juli	New York	28 Juli	Maracaibo
Comewijne	J C Metus	22 „	Tucacas	28 „	New York
Merida	A Johanson	29 „	Maracaibo	30 „	La Guayra
Merida	A Johanson	1 Aug	La Guayra	3 Aug	Maracaibo
Philadelphia	G W Goodman	1 „	New York	2 „	La Guayra
Maracaibo	P W Johnson	2 „	Maracaibo	6 Aug	New York
Adonis	W Pater	27 Juli	Pto Barrios	31 Juli	Halifax
Philadelphia	G WGoodman	8 Aug	La Guayra	8 „	New York
Merida	A Johanson	8 „	Maracaibo	9 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	11 „	New York	11 „	Maracaibo
Oranje Nassau	D Nieman	10 „	New York	10 „	Tucacas
Oranje Nassau	D Nieman	14 „	Tucacas	14 „	New York
Don Alberto	Arvelo	31 Juli	Maracaibo	2 Aug.	Maracaibo
Cratheus	Grenes	1 Aug	Pernambuco	2 „	New Orleans

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
Nereida H	28 Juni	Pto Cabello	*V Alegre*	30 Juli	Sto. Domingo
CarmenJosefa V	28 „	Maracaibo	*Camia*	27 „	Vela de Coro
Lady H	28 „	Aruba	*America*	28 „	Pto Cabello
Estelle H	28 „	Aruba	*Rita Otilia*	30 „	Pto Colombia
Dreadnought	28 „	Saba	*Lady H*	30 „	Aruba
Victoria	28 „	Velade Coro	*Electra*	31 „	Maracaibo
Alix H	29 „	Vela deCoro	*Estelle*	4 Aug	Isla Barlov
Themis H	29 „	Panpatar	*Dreadnought*	3 „	Pto Colombia
Frieda H	30 „	Mayagues	*Abeona H*	3 „	Pto Colombia
Gacela H	31 „	Maracaibo	*Victoria V*	1 Aug	Vela de Coro
Marina	31	Maracaibo	Pto Cabello	3 „	*Themis*
Hirondelle	26 „	Maracaibo	Maracaibo	3 „	*Carmen Josefe*
Camia	31 „	VeladeCoro			
Rosa Maria H	1 Aug	Aruba			
2e Marina	4 „	Rio Hacha			

1. Later

De DREADNOUGHT is van hier uit eerst zout wezen laden voor Colombia en toen 3 Aug. daarheen vertrokken.